

Sygn. akt: I C 1252/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Strzelcach Opolskich I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Izabela Siewierska
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Iwona Glück

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2019r. w Strzelcach Opolskich

sprawy z powództwa Z. O.

przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu Numer 1 w S.

o zadośćuczynienie

1. powództwo oddala ;
2. przyznaje pełnomocnikowi z urzędu powoda adw. R. C. wynagrodzenie za reprezentowanie powoda w niniejszym procesie w wysokości 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) powiększonej o należny podatek VAT wynoszący 23%, którą to należność poleca wypłacić z Funduszu Skarbu Państwa;
3. zasądza od powoda Z. O. na rzecz pozwanego Skarbu Państwa - Zakładu Karnego Numer 1 w S. kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 sierpnia 2018 roku (data wpływu do Sądu) Z. O. wnosił o zasądzenie od strony pozwanej Skarbu Państwa – Zakładu Karnego Nr 1 w S., kwoty 40.000,00 zł tytułem wyrządzonej mu przez Zakład Karny krzywdy.

Uzasadniając powód podnosił, iż przebywając w Zakładzie Karnym Nr 1 w S., narażony został na odbywanie kary w warunkach niehumanitarnych i naruszających godność człowieka. Wskazywał, iż nie zapewniono mu odpowiednich warunków sanitarnych, jak również zaznaczał, że cele były w bardzo złym stanie technicznym. Powód podniósł również, że w trakcie odbywania kary w pozwanej jednostce penitencjarnej nie zapewniono mu odpowiedniego dostępu do usług medycznych, co w negatywny sposób odbiło się na stanie jego zdrowia. Z. O. podkreślił, że jest osobą z orzeczonym stopniem niepełnosprawności, wobec czego wymaga opieki osoby drugiej przez 24 godziny na dobę. Nadto powód zaznaczył, że posiada otwartą ranę płuca, a Zakład Karny nie zapewnił mu należytej opieki, co może odbić się negatywnie na jego stanie zdrowia.

W odpowiedzi na pozew z dnia 07 listopada 2018 roku, strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu.

Uzasadniając pozwany wskazał, że powód przebywa w Zakładzie Karnym Nr 1 w S. od dnia 17 sierpnia 2018 roku. W czasie osadzenia ma zapewnione odpowiednie warunki socjalno – bytowe, jest również uprawniony do korzystania

ze spacerów czy kąpieeli w zakresie przewidzianym odrębnymi przepisami oraz widzeń, czy możliwości korzystania z telefonu. Same cele, w których powód przebywa są wyposażone w odpowiedni sprzęt kwaterunkowy, a ich stan techniczny jest regularnie sprawdzany. Bezpodstawny w opinii pozwanego jest zarzut Z. O. dotyczący niewłaściwej opieki medycznej, ponieważ powód w dniu 14 maja 2015 roku przeszedł zabieg fenestracji prawej jamy opłucnej z powodu ropniaka, wobec czego, 3 razy w tygodniu miał zmieniany opatrunek. Nadto był również konsultowany przez torakochirurga z powodu przetoki oskrzelowo – płucnej, a także przez lekarza chirurga. Pozwany podkreślił także, że Z. O. jest w pełni samodzielny życiowo, a w czasie osadzenia przebywał w celi, położonej blisko ambulatorium, przystosowanej dla osób chorób czy też niepełnoprawnych.

Pismem z dnia 08 lutego 2019 roku, pełnomocnik z urzędu dla powoda wniósł o zawieszenie postępowania na zasadzie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c., zgodnie z którym Sąd może zawiesić postępowanie z urzędu, jeżeli na skutek braku lub wskazania złego adresu powoda nie można nadać sprawie dalszego biegu. Pełnomocnik podkreślił, że powód opuścił Zakład Karny, wobec czego nie jest w stanie się z nim skontaktować.

Sąd wniosek oddalił z uwagi na fakt ustalenia przez Sąd aktualnego adresu pozwanego na podstawie oświadczenia powoda o miejscu pobytu, które wskazał opuszczając zakład karny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z. O. przebywał w Zakładzie Karnym Nr 1 w S. w okresie od dnia 17 sierpnia 2018 roku do dnia 17 listopada 2018 roku, kiedy to został zwolniony.

Dowody:

- informacja o pobytach i orzeczeniach, k. 31-39;

Z. O. od dnia 06 lipca 2015 roku zaliczany jest do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności, jednak niepełnosprawność u powoda istnieje od 11 września 2005 roku. Jak wynika z orzeczenia o stopniu niepełnosprawności jest niezdolny do pracy i wymaga opieki lub pomocy innej osoby w związku z ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Schorzenie Z. O. zostało zakwalifikowane jako choroba układu oddechowego i krążenia, w tym m.in. przewlekła obturacyjna choroba płuc (POChP), zakaźne choroby płuc, prowadzące do niewydolności oddechowej, nowotwory płuc i opłucnej, wrodzone i nabyte wady serca, choroba niedokrwienna serca, kardiomiopatie, nadciśnienie tętnicze z powikłaniami i wiele innych.

Powód w dniu 14 maja 2015 roku przeszedł zabieg fenestracji prawej jamy opłucnej z powodu ropniaka. Pozostawał w związku z tym pod opieką poradni przyklinicznej. Z zaleceń lekarskich wynika, że konieczna była u niego wymiana opatrunku fenestracji 3 razy w tygodniu.

W dniu 25 lipca 2018 roku powód po przewiezieniu z Aresztu Śledczego w G. był konsultowany w Szpitalu (...). S. S. w K.. Z karty informacyjnej wynika, że Z. O. nie wymaga hospitalizacji, stwierdzono również brak bezwzględnych przeciwwskazań do przebywania w izolacji. Zalecono mu konsultację z dr. n. med. J. W. (specjalista chirurg).

Dnia 21 września 2018 roku na wniosek Sądu Okręgowego w Opolu wystawiona została przez lekarza M. K., pełniącego obowiązki Kierownika Ambulatorium I. (...) przy Zakładzie Karnym Numer 1 w S., opinia o stanie zdrowia osoby pozbawionej wolności. Z opinii wynika, że powód z powodu przetoki oskrzelowo – płucnej był konsultowany w dniu 25 lipca 2018 roku przez torakochirurga. Termin kolejnej wizyty został wyznaczony na dzień 21 listopada 2018 roku. Z. O. nie odbył przedmiotowej wizyty w ramach osadzenia, bowiem opuścił wcześniej zakład karny. Nadto powód konsultowany był przez pulmonologa i chirurga. Z opinii wynika również, że Z. O. cierpiał na zaburzenia psychiczne i zaburzenia zachowania spowodowane użyciem alkoholu, a także na nikotynizm. Lekarz wydający opinię wskazał, że powód może być leczony w zakładzie karnym.

Dowody:

- orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, k. 18;
- dokumentacja medyczna powoda, k. 40-46;
- zeznania świadka M. K., protokół rozprawy z dnia 14.02.2019r. 00:06:37-00:14:50;
- zeznania świadka K. W., protokół rozprawy z dnia 14.02.2019r. 00:15:00-00:25:19;

Powód podczas pobytu w pozwanej jednostce korzystał z opieki medycznej, która była mu zapewniana w miarę konieczności. Zgodnie z zaleceniami lekarza związanymi z przebyciem przez niego zabiegiem fenestracji prawej jamy opłucnej, miał regularnie zmieniane opatrunki. Pielęgniarka odwiedzała go codziennie i sprawdzała stan rany. Z. O. nie miał zaleceń dotyczących braku możliwości przebywania w Zakładzie Karnym, czy też konieczności przebywania w warunkach sterylnych. Był zobowiązany do przebywania w warunkach higienicznych i dbania o ranę.

Z. O. w Zakładzie Karnym Nr 1 w S. przebywał na tzw. izbie chorych, to jest w celi położonej w najbliższym sąsiedztwie ambulatorium. Metraż takich cel jest znacznie większy, jest ona podzielona niejako na dwie części. W kąćniku sanitarnym znajduje się prysznic z dostępem do ciepłej wody, toaleta oraz umywalka. Są to głównie cele trzyosobowe, a osadzeni w nich skazani są dobierani w ten sposób, aby jeden z nich był osobą w pewnym sensie mobilną i mógł się zająć i pomóc pozostałym, jak również zachować porządek. Taki sposób przydzielania skazanych do cel jest wykonywany wyłącznie za zgodą skazanego.

Dowody:

- zeznania świadka M. K., protokół rozprawy z dnia 14.02.2019r. 00:06:37-00:14:50;
- zeznania świadka K. W., protokół rozprawy z dnia 14.02.2019r. 00:15:00-00:25:19;

Z. O. miał zapewnione odpowiednie wyposażenie celi, wyżywienie, odzież i środki higieny osobistej, miał dostęp do łaźni. Powód miał też możliwość korzystania z zajęć kulturalno-oświatowych i spacerów.

Powód nie skarżył się na warunki odbywania kary, zarówno wychowawcy, jak i psychologowi, czy lekarzowi, pod którego stałą kontrolą przebywał. Był więźniem biernym. Nie składał żadnych skarg zarówno pisemnie jak i ustnie. Jako pierwszą skargę powoda na sposób odbywania kary i traktowanie jego osoby w zakładzie karnym można uznać dopiero złożony przed Sądem pozew.

Dowody:

- zeznania świadka M. K., protokół rozprawy z dnia 14.02.2019r. 00:06:37-00:14:50;
- zeznania świadka K. W., protokół rozprawy z dnia 14.02.2019r. 00:15:00-00:25:19.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Bezspornym w sprawie był fakt, iż powód przebywał w Zakładzie Karnym nr 1 w S. okresie od dnia 17 sierpnia 2018 roku do dnia 17 listopada 2018 roku.

Zadaniem Sądu było dokonanie oceny czy podczas odbywania kary pozbawienia wolności przez powoda, doszło do naruszenia jego dóbr osobistych w związku z warunkami, w jakich odbywał karę pozbawienia wolności oraz ocena zasadności zasądzenia na rzecz powoda żądanej przez niego kwoty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Sąd był również zobowiązany ustalić, czy w czasie odbywania przez powoda kary pozbawienia wolności w pozwanej jednostce penitencjarnej Z. O. był prawidłowo leczony i czy ewentualnie doznał jakiegokolwiek uszczerbku na zdrowiu z tego tytułu.

Stan faktyczny Sąd ustalił głównie w oparciu o dokumenty przedłożone przez strony, a także w oparciu o zeznania świadków przesłuchanych w trakcie procesu. Sąd nie miał możliwości przesłuchania powoda, bowiem po opuszczeniu przez niego Zakładu Karnego Nr 1 w S. nie skontaktował się z wyznaczonym dla jego osoby pełnomocnikiem z urzędu, jak również nie odpowiedział na wezwanie Sądu i nie odebrał kierowanej do niego korespondencji. Nie ujawniano żadnych okoliczności podważających wiarygodność dokumentów, również zeznania świadków Sąd uznał za wiarygodne w całości. Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że ciężar dowodu, wskazujące na to, że warunki w zakładzie karnym odpowiadały obowiązującym normom i nie doszło do naruszenia dóbr osobistych, spoczywa na pozwanym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2007 roku sygn. akt V CSK 431/06), Sąd w tym składzie podziela ów pogląd i ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy przez pryzmat tej zasady.

Powód domagał się zadośćuczynienia w wysokości 40.000,00 zł za krzywdę jakiej doznał w związku z nieprawidłowym leczeniem w czasie odbywania kary pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym Numer 1 w S., jak również w związku z osadzeniem go w bardzo złych warunkach.

Co do pierwszego z roszczeń Z. O. związanego z nieprawidłowym leczeniem w czasie odbywania kary pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym Numer 1 w S., zastosowanie znajdują tu przepisy art. 417 § 1 k.c. oraz 445 § 1 k.c.

Artykuł 417 § 1 k.c. wskazuje, że za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

W świetle art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w art. 444 (uszkodzenie ciała, wywołanie rozstroju zdrowia) sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Z uwagi na fakt, że podstawową i niezbędną przesłanką zasądzenia zadośćuczynienia jest wystąpienie krzywdy, należy rozważyć, czy w przypadku powoda miała ona miejsce i czy była skutkiem niezgodnego z prawem działania pozwanego. Krzywdę, na gruncie niniejszej sprawy, należy rozumieć jako ból i cierpienie spowodowane utratą lub pogorszeniem zdrowia.

Powód w treści pozwu wskazał, że w trakcie osadzenia był nieprawidłowo leczony, co mogło doprowadzić do pogorszenia jego stanu zdrowia. Nie ulega wątpliwości, że powód jest osobą przewlekłe chorą oraz, że jego choroba wiąże się z koniecznością zachowania szczególnej higieny i dbaniem o stan rany.

Dla uwzględnienia roszczeń powoda koniecznym było wystąpienie związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy jego cierpieniem, a ewentualnie bezprawnymi działaniami (zaniechaniami) pozwanego. Mając na uwadze treść żądania powoda, z punktu widzenia przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej istotna jest ocena, czy funkcjonariusze służby więziennej w procesie leczenia powoda dopuścili się niezgodnych z prawem działań lub zaniechań, skutkujących powstaniem po stronie powoda szkody niemajątkowej, tj. krzywdy.

Działanie w ramach obowiązującego porządku prawnego, by wyłączyć bezprawność, musi być dokonane w granicach określonych tym porządkiem prawnym, to jest pozostawać w zgodzie z obowiązującymi przepisami, powinno być rzeczowe, obiektywne, podjęte z należytą ostrożnością i przez osobę uprawnioną (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2000 roku, sygn. akt III CKN 777/98). Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej w art. 68 ust. 1 i 2 stanowi, że każdy ma prawo do ochrony zdrowia, a obywatelom, niezależnie od sytuacji materialnej zapewnia się, na zasadach określonych w ustawach, równy dostęp do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Nie ulega wątpliwości, że również osoby pozbawione wolności, nie mogą zostać w tych prawach ograniczone, w szczególności przy uwzględnieniu art. 41 ust. 5 Konstytucji, który stanowi, że każdy pozbawiony wolności powinien być traktowany w sposób humanitarny. Jak wskazał Europejski Trybunał Praw Człowieka w wyroku z 20 października 2000 roku w sprawie Kudła przeciwko Polsce (sprawa nr 30210/1996), na gruncie art. 3 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka Państwo musi zapewnić odpowiednią opiekę lekarską osobom pozbawionym wolności. Artykuł 115 § 1 k.k.w. wskazuje, że skazanemu zapewnia się bezpłatne świadczenia zdrowotne, leki i artykuły sanitarne.

W niniejszej sprawie niekwestionowany był fakt, że powód korzystał z bezpłatnych świadczeń opieki zdrowotnej. W ocenie powoda jednak leczenie, w okresie jego osadzenia w Zakładzie Karnym Numer 1 w S., było nieprawidłowe i doprowadziło do pogorszenia jego stanu zdrowia. Tym samym kluczową staje się ocena prawidłowości przeprowadzenia leczenia w aspekcie przepisów prawa. Dla oceny leczenia powoda podczas pobytu w Zakładzie Karnym Numer 1 w S., niezbędne było posiadanie wiadomości specjalnych. W tym celu Sąd przeprowadził dowód z przesłuchania świadka M. K., pełniącego obowiązku lekarza w pozwanej jednostce, który w sposób jasny i czytelny wyjaśnił na czym polegało schorzenie powoda i jak wyglądała opieka nad nim w czasie osadzenia w Zakładzie Karnym Nr 1 oraz że opieka nad powodem była zgodna ze wskazaniami wiedzy medycznej. W tym miejscu podkreślić należy, że zarówno powód, jak również jego pełnomocnik nie wnieśli o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu chirurgii czy też torakochirurgii, który to dowód ewentualnie mógł zakwestionować prawdziwość zeznań świadka M. K..

Z przedłożonej dokumentacji medycznej wynika, że Z. O. regularnie korzystał ze świadczeń więziennej opieki zdrowotnej, a także był konsultowany, hospitalizowany i badany również w poza penitencjarnej jednostkach służby zdrowia. Dostawał także leki adekwatne dla stanu zdrowia, zmieniano mu opatrunki w przepisany terminie.

Wobec powyższego, mając na uwadze bierne stanowisko powoda, który nie wystąpił z żadnym wnioskiem dowodowym, należy uznać, że pozwany realizował przepisy dotyczące ochrony zdrowia osób pozbawionych wolności, w szczególności art. 115 § 4 i 5 k.k.w. oraz § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 14 czerwca 2012 roku w sprawie udzielania świadczeń zdrowotnych przez podmioty lecznicze dla osób pozbawionych wolności. Nie ulega zatem wątpliwości, że pozwany dochował należytej staranności w toku wykonywania władzy publicznej, w tym dbałości o ogólny dobrostan osadzonego. Brak jest więc podstaw do uznania, że nastąpiła bezprawna i wywołująca rozstrój zdrowia odmowa leczenia czy też owo leczenie byłoby nienależyte. Nie ulega wątpliwości, że powód miał zapewnioną odpowiednią, wykonywaną zgodnie z zasadami wiedzy i etyki lekarskiej opiekę medyczną w czasie pobytu w Zakładzie Karnym Numer 1 w S..

Odnosząc się z kolei do drugiego z żądań powoda, związanych z osadzeniem w bardzo złych warunkach, wskazań należy, że sposób wykonywania kary pozbawienia wolności jest uregulowany przepisami Kodeksu karnego wykonawczego. Zgodnie z art. 4 § 1 k.k.w. karę wykonuje się w sposób humanitarny, z poszanowaniem godności ludzkiej skazanego. Zakazuje się stosowania tortur lub niehumanitarnego albo poniżającego traktowania i karanie skazanego. Art. 102 k.k.w. wskazuje na niezamknięty katalog praw przysługujących skazanemu w czasie odbywania kary pozbawienia wolności. Skazany ma prawo w szczególności do: odpowiedniego ze względu na zachowanie zdrowia żywienia, odzieży, warunków bytowych, pomieszczeń oraz świadczeń zdrowotnych i odpowiednich warunków higieny, utrzymywania więzi z rodziną i innymi osobami bliskimi, korzystania z wolności religijnej, otrzymywania związanego z zatrudnieniem wynagrodzenia oraz do ubezpieczenia społecznego w zakresie przewidzianym w odrębnych przepisach, a także pomocy w uzyskiwaniu świadczeń inwalidzkich, kształcenia i samokształcenia oraz wykonywania twórczości własnej, a za zgodą dyrektora zakładu karnego do wytwarzania i zbywania wykonanych przedmiotów, korzystania z urządzeń i zajęć kulturalno-oświatowych i sportowych, radia, telewizji, książek i prasy, komunikowania się z obrońcą, pełnomocnikiem, właściwym kuratorem sądowym oraz wybranym przez siebie przedstawicielem, o którym mowa w art. 42 k.k.w., komunikowania się z podmiotami, o których mowa w art. 38 § 1 k.k.w., zapoznawania się z opiniami, sporządzonymi przez administrację zakładu karnego, stanowiącymi podstawę podejmowanych wobec niego decyzji, składania wniosków, skarg i próśb organowi właściwemu do ich rozpatrzenia oraz przedstawiania ich, w nieobecności innych osób, administracji zakładu karnego, kierownikom jednostek organizacyjnych Służby Więziennej, sędziemu penitencjarnemu, prokuratorowi i Rzecznikowi Praw Obywatelskich. Na podstawie art. 115 k.k.w. skazanemu winny być zapewnione również bezpłatne świadczenia zdrowotne, leki i artykuły sanitarne.

Art. 30 Konstytucji RP stanowi, że przyrodzona i niezbywalna godność człowieka jest nienaruszalna, a jej poszanowanie i ochrona stanowi obowiązek władz publicznych. Obowiązek ten powinien być realizowany przede wszystkim wszędzie tam, gdzie Państwo działa w ramach imperium realizując swoje działania represyjne, których

wykonanie nie może prowadzić do większego ograniczenia praw człowieka i jego godności, niż to wynika z zadań ochronnych i w celu zastosowanego środka represji. Państwo ma obowiązek zapewnienia godziwych warunków odbywania kary pozbawienia wolności, nie naruszających godności ludzkiej. Art. 8 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 4 grudnia 1950 roku nakazuje poszanowanie życia prywatnego obywateli i ich prawa do intymności, co w odniesieniu do osób osadzonych w zakładach karnych oznacza obowiązek zapewnienia takich warunków bytowych i sanitarnych, w których godność ludzka i prawo do intymności nie doznają istotnego uszczerbku (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2007 roku, sygn. akt V CSK 431/06).

Ewentualną podstawę zasądzenia zadośćuczynienia na rzecz powoda stanowi art. 448 k.c., zgodnie z którym w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Po ustaleniu podstaw odpowiedzialności do Sądu należy ocena, czy zakres i stopień naruszenia dóbr osobistych uzasadniają przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego i w jakiej wysokości, przy zachowaniu zasady, że przyznana ochrona powinna być dostosowana do charakteru i rodzaju naruszonego dobra osobistego oraz stopnia i zakresu tego naruszenia.

Celem zadośćuczynienia jest rekompensowanie uszczerbku w dobrach osobistych o charakterze niematerialnym. Powszechnie uważa się, że powinno ono wynagrodzić doznane przez pokrzywdzonego cierpienia fizyczne i psychiczne, utratę radości życia oraz ułatwić mu przezwycięzenie ujemnych przeżyć psychicznych. Wystąpienie tych dolegliwości musi być przy tym nierozdzielnie związane ze zdarzeniem i stanowić normalne, typowe następstwo tego zdarzenia.

W orzecznictwie utrzymuje się pogląd, że przyznana suma pieniężna powinna być utrzymana w rozsądnych granicach i dostosowana do aktualnych stosunków majątkowych. Przyznanego zadośćuczynienia nie należy traktować na zasadzie ekwiwalentności, ma ono służyć złagodzeniu doznanej krzywdy. Ustalając „odpowiednią sumę” zadośćuczynienia należy mieć na uwadze, iż ma ono charakter kompensacyjny i powinno przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość nie będąc jednocześnie źródłem wzbogacenia. Suma ta nie może zatem być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy, jednak przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego powinna być utrzymana w rozsądnych granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

Sąd ustalając wysokość zadośćuczynienia bierze pod uwagę, iż jego wysokość powinna być uzależniona od sytuacji majątkowej strony roszczącej. Pogląd ten znajduje potwierdzenie w orzecznictwie. Najbliższym punktem odniesienia powinien być poziom życia osoby, której przysługuje zadośćuczynienie, gdyż jej stopa życiowa rzutować będzie na rodzaj wydatków konsumpcyjnych mogących zrównoważyć doznane cierpienie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2008 roku sygn. akt II CSK 78/08).

Sąd po przeprowadzeniu całości materiału dowodowego uznał, że podniesione w pozwie zarzuty dotyczące rzekomych uchybień pozwanego skutkujących naruszeniem dóbr osobistych powoda, nie znalazły potwierdzenia w materiale dowodowym. W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie wykazał podstawowej przesłanki uwzględnienia konieczności przyznania zadośćuczynienia, tj. iż warunki, w jakich powód przebywał i w których odbywał karę pozbawienia wolności, przyczyniły się w jakikolwiek negatywny sposób na jego stan zdrowia fizyczny i psychiczny. Okoliczność ta zgodnie z art. 6 k.c. powinna być wykazana przez powoda. Ponadto zdaniem Sądu nie można stwierdzić bezprawności w działaniu strony pozwanej.

Zasadniczą nadto dla powoda kwestią, która bardzo mu doskwierała podczas pobytu w pozwanej jednostce był fakt przebywania w celach o bardzo złym stanie technicznym.

Z zeznań powołanych w sprawie świadków, którym Sąd dał wiarę w całości, wynikało, że Z. O. przebywał na tzw. oddziale chorych, który wyróżnia się inną zabudową. Metraż takowych cel jest większy, osadzeni przebywają w nich po 3 osoby, a nadto w celi oddzielony jest tak zwany kącik sanitarny, z prysznicem, toaletą umywalką i dostępem do ciepłej wody. Takowe warunki nie mogą zatem zostać uznane za niegodne, czy też urągające godności człowieka. Dla porównania warto wskazać, że wielokrotnie w szpitalach chorzy nie mają bezpośredniego dostępu do łazienki

z prysznicem i toaletę, to jest bezpośrednio w sali chorych i zmuszeni są wychodzić na korytarz. Z. O. z kolei przebywając w Zakładzie Karnym, w warunkach pozbawienia wolności, miał możliwość bieżącego dostępu do prysznicy, toalety czy też opieki medycznej. Nadto jak wynika z zeznań świadków strona pozwana zapewniła powodowi pomoc innego skazanego, którego umieszczono w jednej celi z powodem właśnie dla świadczenia mu pomocy w codziennych czynnościach. Powód nigdy odbywając karę nie skarżył się na taki sposób świadczonej mu pomocy. Warto też zwrócić uwagę na fakt, że cela powoda była usytuowana w pobliżu ambulatorium, a więc powód mógł w razie potrzeby skorzystać z pomocy wykwalifikowanej pielęgniarki. Powód nie przedstawił żadnych dowodów mogących obalić powyższe ustalenia.

Kolejną kwestią poruszaną przez powoda było wyposażenie celi w zużyte i niebezpieczne dla zdrowia sprzęty, jak również ogólny zły stan techniczny cel. Jak wynika z zeznań świadków sprzęty w celach nie były nowe, ale były sprawne i nie zagrażały zdrowiu osadzonych. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków, choćby z tego względu, że w pozwanej jednostce nie odnotowano jeszcze przypadku naruszenia zdrowia osadzonego z powodu zepsutego sprzętu kwaterunkowego. Oczywiście pozostaje jeszcze kwestia estetyczna, ale powód odbywał karę pozbawienia wolności, więc nie powinien mieć pretensji, że sprzęt nie jest nowy i nosi ślady znacznego zużycia, choć nadal nadaje się do użytku. Istotna jest też kwestia, że zniszczony sprzęt był na bieżąco naprawiany. Powód nie przedstawił jakiegokolwiek dowodu na to aby, wyposażenie cel, w których przebywał naruszyło jakiegokolwiek jego dobro osobiste. Świadkowie wskazali, że same cele, tj. ściany, podłoga, sufit wskazują na użytkowanie, ponieważ więźniowie przebywają tam ciągle, ale nie są zniszczone, niezdatne do użytku.

W działaniu strony pozwanej nie można znaleźć cech umyślnej bezprawności, które w sposób faktyczny oddziaływałyby na powoda, usprawiedliwiając tym samym jego roszczenie o zadośćuczynienie związane ze złymi warunkami, w których przebywał. Same subiektywne odczucia powoda nie są w tym względzie wystarczające do uznania naruszenia jego dóbr osobistych i przyznania mu żądanej kwoty.

Reasumując, Sąd stanął na stanowisku, że powód nie udowodnił swojego roszczenia, nie wnosił o dopuszczenie jakichkolwiek dowodów w sprawie. Z kolei postępowanie dowodowe przeprowadzone na wniosek strony pozwanej nie potwierdziło przedstawionych przez Z. O. zarzutów, wręcz przeciwnie zanegowało ich zasadność.

A zatem mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić stronie przeciwnej na jej żądanie poniesione przez nią koszty procesu niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

W rozpoznawanej sprawie strona pozwana, to jest Skarb Państwa – Zakład karny Numer 1 w S. wygrała sprawę w całości i z tego względu powód powinien zwrócić im wszystkie poniesione koszty procesu.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że owszem powód był zwolniony z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, jednak postanowienie owo zostało wydane w czasie kiedy Z. O. odbywał karę pozbawienia wolności co warunkowało orzeczenie zwolnienia go z kosztów sądowych. Obecnie powód opuścił już jednostkę penitencjarną, nie stawiał się na wezwanie Sądu, nie jest zatem znany jego stan majątkowy. Powyższe, jednakże w ocenie Sądu przesądza o konieczności obciążenia go kosztami procesu, bowiem niewątpliwie z jego inicjatywy pozew został wytoczony, tym samym powinien ponieść koszty związane z postępowaniem, na jakie narażona została strona przeciwna. Podstawa prawną w tej materii jest art. 108 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

W związku z tym Sąd zasądził na rzecz Zakładu Karnego Nr 1 w S. koszty procesu wynoszące 3.600,00 zł z tytułu wynagrodzenia radcy prawnego, ustalone na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Powód reprezentowany był przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata R. C. ustanowionego dla jego osoby z urzędu. W związku z tym, że powód przegrał sprawę, to wynagrodzenie pełnomocnika z urzędu w kwocie 2.400,00 zł podlegało wypłaceniu ze Skarbu Państwa na podstawie przepisu § 8 pkt 5 w zw. z § 4 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu. Wynagrodzenie należne pełnomocnikowi zostało powiększone o podatek VAT w stawce 23%.

Wobec powyższego, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować uzasadnienie (projekt sporządził Asystent);
 2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć:
 - a) pełnomocnikowi powoda;
 3. kal. 14 dni;
 4. po prawomocności akta przedłożyć celem decyzji o publikacji uzasadnienia;
- S., dnia 12.04.2019r.